

βυτερα από τέσσερες ημέρες ήθε στο σπίτι της θείας Μικελίνας ο κοινιάδος της, ο πατέρας του Μαρρουκίνο, που δεν είχε πατήσει το πόδι του εκεί μέσα από την ημέρα που διαβάστηκε η διαθήκη του αδελφού του.

— Άγαπητή μου κοινιάρα, της είπε μόλις την είδε, μ' ένα β-ποπο χαμόγελο στα χείλη.

Την έλεγε κοινιάρα μ' όχι κοινιάδα, γιατί η πρώτη γυναίκα του αδελφού του είχε βαφτίσει το Μαρρουκίνο μ' έτσι νόμιζε ότι έπρεπε να λήη και τη δεύτερη κοινιάδα του κοινιάρα.

— Άγαπητή μου κοινιάρα, της ξαναείπε, δεν ξέρω τί να κάνω με το Σιμονέλλο. Άχ, κοινιάρα μου, τί κακό σαράκι που είναι ο ξ-ρωτας!...

— Μπιά! Είπε λοιπόν ερωτευμένος; τον ρώτησε η θεία Μικελίνα. Τό τρελλόπαδο! Και τί δεν έκανα για να τον αναγκάσω να φανε-ρώση το μυστικό του σ' έμένα... στη μητέρα του! Το ξέρεις καλά, κοινιάδος! Τόν βρήκα έδω πέρα μωρό παιδί, δυο χρόνων, όρφανό από μητέρα και τόν ανέθρεψα μ' άγάπη, σαν παιδί μου!

— Έ... έ... έ... άρχισε να κλάη ο κοινιάδος, κοινώντας το κεφάλι του, μ' ένα ύποπτο πάντα χαμόγελο στα χείλη. Αυτό ά-κριβώς είναι η συμφορά του, άγαπητή μου κοινιάρα. Αυτό είναι ά-κριβώς...

— Αυτό; Και γιατί; Μά τί λές, κοινιάδε! παραξενεύτηκε η θεία Μικελίνα.

Έκεινος τότε, αντί να της άπαντήσει, της έκανε μιά παράξενη έ-ρώτηση:

— Κυτάχτηκες ποτέ σου στον καθρέφτη, άγαπητή μου κοινιάρα;

Η θεία Μικελίνα τόν κούταξε μιά στιγμή στα μά-τια μ' η πρώτη έκείνη ύποψία της έσταξε πάλι το φαριμά της μέσα στην καρδιά της. Πετάχτηκε λοι-πόν επάνω και τού φώναξε:

— Μά δεν μπορεί... δεν μπορεί να πέρασε μιά τέτοια τρέλλα από το μυαλό του Μαρρουκίνο! Έσύ, έσύ τού την έβαλες στο νού, έσύ, δαιμονισμένε! Έ-κεινος μ' ανατούσε πάντα σαν μητέρα του! Έσύ τού έγραφε και τού έβαλες στο νού αυτή την τρέλλα, έσύ που δεν ήσυχάζεις ούτε μιά στιγμή για κείνη την κα-ταραμένη διαθήκη! Νομίζεις ότι δεν ξέρω, δεν ξισα πώς φώναζε σ' όλο τόν κόσμο, ότι είμαι νέα μ' ότι μπορώ άκόμα να ζήσω ειρηνικά και τριάντα χρόνια μ' ότι ο γιός σου μπορούσε να πεθάνει δίχως να χαθή την περιουσία που τ' άφησε ο θεός του; Μά νόμισες λοιπόν, δαιμονισμένε, ότι θ' άφωνα έτσι το Σιμονέλλο, να περμιένη ημέρα με την ημέρα πότε θά πεθάνω; Έγώ, έγώ ή ίδια, μόλις γύριζε άπ' το στρατό, θά τού έλεγα: «Σιμονέλλο μου, διάλεξε μιά καλή γυναίκα και φέρε την έδω μέσα. Έσύ είσαι πειά ο άφέντης! Έγώ θά χαίρομαι την εύτυχία σου και θά αναθέρσω τά παιδιά σου, άπως ανάθρεφα και σένα». Αυτό είχα σκοπό να κάνω! Γράψε του λοιπόν αυτά που σου ελτα και πές μου άμέσως αν έχεις στο νού σου καμιά καλή κοπέλλα, που να τού άρέσει. Έγώ ή ίδια θά τού την προξενήσω! Μά βγάλε του από το νού αυτή την τρέ-λλα, αυτή την καταραμένη ιδέα, που τού την έβαλες έσύ! Είπε κοίμα! Είπε μεγάλο κοίμα!...

Ο κοινιάδος θέλησε να δαιμονιοποιηθή, τά πτερό-δερα λιγάκι και πάντα με το ύποπτο έκείνο χαμόγελο στα χείλη κατάλαβε, ότι ήταν καλός πειά να της πη καθαρά ότι ο Μαρρουκίνο ήταν τρελλά ερωτευμένος μαζί της, ότι δεν έφταιγε γι' αυτό μ' ότι καλά θά έκανε έκείνη να πάη να κυτάχθη λιγάκι στον καθρέφτη.

— Έξω από δω! τού φώναζε τότε σαν τρελλή η θεία Μικελίνα. Έξω από δω, δαιμονισμένε! Νά μη σάς ξαναδώ πειά στα μάτια μου, ούτ' έσένα, ούτε το γιό σου! Άχ! Θεέ μου! Πού να ξέρω, ότι ανάθρεφα μιά όσεντρα! Έξω, έξω άπ' το σπίτι μου!

Ο κοινιάδος, άτάραχος, την άφησε μονάχη και γύρισε πάλι στο χωριό του.

Η θεία Μικελίνα με τη μιστική καρδιά της πληγωμένη, ματω-μένη από έκείνη τη φαριμακερή δαγκωματιά, άρχισε να κλαίη τη συμφορά της.

Η γειτόνισσες προσπάθησαν να την παρηγορήσουν, μιά καμιά δεν μπορούσε να καταλάβη γιατί έκανε έτσι σαν τρελλή! Μήπως έφταιγε έκείνη; Μήπως έφταιγε ο Μαρρουκίνο; Έφταιγε η διαθή-κη! Αυτή μονάχη! Κι' έπειτα, γιατί όχι; Δεν ήταν κανένα έγκλημα αυτή η τρελλή άγάπη του Μαρρουκίνο. Δεν συλλογιζόταν λοιπόν η θεία Μικελίνα, ότι είμαστε όλοι άνθρωποι μ' ότι μιά ημέρα, αν παν-τρευόταν, ναί, αν παντρευόταν έκείνος μιά άλλη, μπορούσε να μα-λώση με τη κόρη της, όπως μαλώνει πάντα η νύφη με την πε-θερά;

Τό είχε καλοσυλλογιστεί αυτό; Τί θά έκανε τότε έκείνη;

Η θεία Μικελίνα έννοιασε ξανακά ότι είχε άπομεινεί μόνη, ο-λομύνη στον κόσμο. Αυτή λοιπόν είναι η ζωή; Όλο τους συλλο-γιζόντουσαν τό συμφύρον και δεν καταλάβαινε τό πιο άγιο άπ' όλα τά αισθήματα, τη μητρική στοργή; Ήταν λοιπόν συμφύρονά της

να παραδεχτή την τρέλλα του Μαρρουκίνο, γιά να είχε πάντα αυτή νοικοκυρά; Ήταν δικό της συμφύρον;

Ή θεία Μικελίνα έτρεξε σαν τρελλή και κυτάχτηκε στον κα-θρέφτη της.

Όχι, όχι! Δεν ήταν άσχημη. Ήταν άκόμα δροσερή και όμορφη. Κι' ούτε έδειχνε τά χρόνια της. Μά δεν ήταν, δεν μπορούσε να ή-ταν όμορφη για κείνο τό παιδί. Κάτω από τό ξανθά μαλλιά της άρχισαν κιάλας να φαίνονται ή άσπρες τρίχες. Όχι, όχι! Ήταν τροπική! Ήταν μεγάλο κοίμα!

Ο Μαρρουκίνο όστόσο, έξακολουθούσε να της γράφη, να της μιλάη για έρωτα και να της ζητάη να τόν λυπηθή. Ζητούσε έρωτα από αυτήν! Έκεινος, από αυτήν, έρωτα! Σάν να ήξερε τί θά πη έρωτας, ο τρελλός! Μά έννοια σου και θά τού τόν μάθαινε έκείνη...

Κι' αλήθεια, όταν γύρισε άπ' το στρατό ο Μαρρουκίνο, πού άδυ-νατος και πού χλωμός από την άλλη φορά, η θεία Μικελίνα τού φώ-ναξε άγριέμένη:

— Άκουσε, παληόπαδο: έσύ δεν θέλεις να παντρευτής, τό ξέ-ρω. Και γι' αυτό βρίζεις στα μάτια μου κάποια συγχόρεσι. Έσύ θέ-λεις να παντρευτώ έγώ, γιά να χάσω την επκαρτία και να κληρο-νομήσης έτσι από τώρα την περιουσία του πατέρα σου. Έ, λοιπόν, γι' αυτό μονάχη θά σε παντρευτώ! Στάσου! Μή γελάς, ξαδιάν-τροπε!

Μά ο Μαρρουκίνο είχε πηδήξει κιάλας στο λαμό της μ' ήθελε να τη φιλήση. Η θεία Μικελίνα όμως άποτραβήχτηκε με δύναμη μ' έξακολούθησε να τού φωνάζη:

— Αν άλλη μιά φορά θελήσεις να με φιλήσης, θά σε διώξω! Σε παντρεύωμαι γιά να σ' άφήσω να θά-νης ότι θέλεις μ' ότι σου περάσει άπ' το μυαλό... Πάρε όσες γυναίκες θέλεις. Μά μη τολμήσης ποτέ να με κυτάξεις στα μάτια, άδιάντροπε! Κατάλαβε; ... Ποτέ σου!... Θά μ' άφήσης ήσηχη και πάω να κα-θήσω στην έξοχή και να ζήσω μοναχικά σου, δίχως να τολμήσης ποτέ σου να οδής να με ίδης. Όρκίσου!... Θέλω να μού τό όρκιστής!

Ο Μαρρουκίνο έσκυψε τό κεφάλι μ' έκανε ότι δο-κλιζόταν, γιά να την καταφέρη να δεχτή τό γάμο μ' όχι γιατί ήθελε να την πάρη μονάχη γιά τά λεπτά.

— Πρόσεχε! τού ξαναείπε τότε η θεία Μικελίνα. Μού τό όρκιστής; Πρόσεχε, παληόπαδο, γιάτι μπο-ρώ να σε σκοτώσω ή να σκοποθώ έγώ, αν δεν κρα-τήσεις τόν όρκο σου. Πρόσεχε λοιπόν!...

Και τόν έδιώξε από κοντά της, ως την ημέρα τού γάμου. Έπειτα, όταν παντρεύτηκαν, η θεία Μικελίνα έφυγε μονάχη γιά να πάη να καθήση στην έξοχή.

Μά δεν τόν σκότωσε, ούτε σκοποθήκε η θεία Μι-κελίνα, όταν, βυτερα από έξη ημέρες, ο Μαρρουκίνο πήγε τη νύχτα μ' άρχισε να χτυπάη την πόρτα της, όπισυν έκείνη κατέβηκε και τού άνοιξε.

Κι' έπειτα, την ίδια νύχτα, βυτερα από μιά ώρα, βγήκε κατάχλωμος, με τό πρόσωπο, τό λαμό και τά χέρια γεμάτα γραντζουνές και με μιά βαθειά δαγκω-ματιά στα χείλη μ' έτρεξε να κλειστή στο σπίτι του, φοβισμένος, σαν να είχε κάνει κάποιο έγκλημα.

Υστερ' από μιά βδομάδα, όταν είχαν κλείσει πειά η πληγές του, παρουσιάστηκε πάλι στους γειτόνους μ' έκείνου, βλέποντας τά σημάδια, τόν ρωτούσαν πε-ρίεργα:

— Έ, Μαρρουκίνο! Τί νέα από τη νύφη; Έκεινος όμως δεν τολμούσε ν' άπαντήσει μ' έσήκωσε τούς ώμους του άδιάφορα.

Ο Μαρρουκίνο είχε άποφασίσει να μη τη ξαναϊδή πειά. Μά β-στερα από δέκα μήνες, όταν έιασε ότι η «θεία Μικελίνα» είχε άπο-κτίσει παιδί, έτρεξε να τη συναντήση.

Μά η γυναίκα του, όταν τόν είδε, έσφιξε άμέσως στην άγκυλιά της τό παιδί της, σαν να ήθελε να τό γλυτώση από τά χέρια του.

— Φεύγα... τόν παρακάλεσε. Άφησε με στην μοναχιά μου και στην ήσυχία μου. Φεύγα... Δέ βλέπεις λοιπόν ότι με φράνει η συν-τροφιά τού παιδιού μας; Άγιάοιστε! Τόσος ήσουν μ' έσύ όταν σε βρήκα και σ' ανάθρεφα. Αυτό όμως δεν θά σου μονάχη και δεν θά μού φερθή, όπως μού φερόθηκες έσύ. Α, όχι!... Νά είσαι βέβαιος γι' αυτό, γιατί είναι και παιδί δικό μου!...

Κι' η θεία Μικελίνα έσκυψε κλαίγοντας και φίλησε στο μέτωπο τό παιδί της.

ΛΟΥΙ-ΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

ΚΡΗΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΑΝΤΡΕΙΩΜΕΝΟΣ

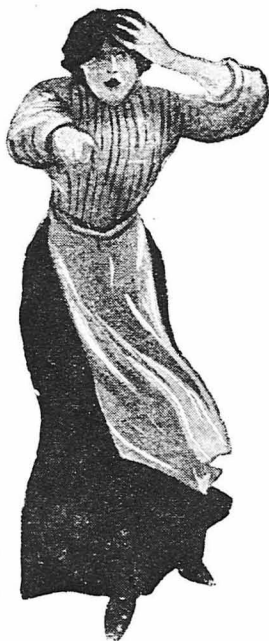
Τόν άντρευμένο μ'ήν τόν κλαίς, ούδ'ε μ' αν άποχώση.

Ήν άποχώσει μιά και δυό πάλι άντρευμένος είναι,

πάντα 'νε ή πόρτα του άνοιχτή μ' ή τάβλα του στραμμένη

και τ' άργυρό του τό σακμύ όμορφα στολισμένο...

Χαροκοπούν οι φίλοι του —χαρά στον άντρευμένο!



— Έξω από δω, δαιμονο-μένε!...